

JUDITH McNAUGHT

PERFECT

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Editura MIRON

Prolog

1976

Margaret Stanhope stătea în ușa verandei, cu trăsăturile ei aristocratice fixate într-o mască înghețată, privind valetul care trecea cu tava de băuturi pe la nepoții ei ce tocmai se întorseseră de la diversele lor școli private, pentru vacanța de vară. Dincolo de verandă, în valea verde de jos, se vedea clar orașul Ridgemont, Pennsylvania, cu străzile sale întortocheate, mărginite de copaci, parcul bine îngrijit, zona comercială elegantă și, în dreapta, colinele uluitoare ale *Ridgemont Country Club*-ului.

Situat exact în centrul Ridgemont-ului se afla un grup de clădiri de cărămidă roșie care conținea *Stanhope Industries*, compania răspunzătoare, direct sau indirect, de prosperitatea economică a majorității familiilor din Ridgemont. La fel ca toate comunitățile mici, Ridgemont avea o ierarhie socială solidă, iar familia Stanhope stătea în vârful acelei piramide sociale la fel de ferm ca temelia conacului Stanhope construit pe culmea celei mai înalte coline din Ridgemont.

Azi, însă, lui Margaret Stanhope nu-i stătea mintea la vederea de pe verandă, nici la prestața socială pe care o avea din naștere și și-o accentuase prin căsătorie, ci la lovitura năucitoare pe care urma să le-o dea celor trei nepoți dezgustători. Băiatul cel mai tânăr, Alex, care avea șaisprezece ani, o văzu privindu-l și, fără tragere de inimă, luă de pe tava valetului un ceai cu gheață în loc de șampanie. El și sora lui erau asemănători, își spuse cu dispreț Margaret, privindu-i: răsfățați, poltroni, desfrânați și iresponsabili; beau prea mult, cheltuiau prea mult și se distrau prea mult; erau doi derbedei răzgîiați care habar n-aveau de disciplină. Dar toate astea urmau să înceteze.

Privirea ei îl urmări pe valet în timp ce-i oferea tava lui Elizabeth, care purta o rochie galbenă decoltată, strînsă pe trup. Când își văzu bunica privind-o, fata de șaptesprezece ani îi aruncă o privire trufașă și, cu un gest tipic de sfidare infantilă, luă două pahare de șampanie. Margaret Stanhope o privi, dar nu spuse nimic.

Elizabeth era leită maică-sa – o femeie superficială, frivolă și nimfomană care murise împreună cu soțul ei, cu opt ani în urmă, când mașina sport condusă

de fiul lui Margaret scăpase de sub control pe șoseaua acoperită cu gheață, lăsându-i orfani pe cei patru copii ai lor. Raportul poliției arăta că amândoi fuseseră sub influența alcoolului, iar mașina se deplasa cu peste o sută de mile pe oră.

Cu șase luni în urmă, fără să-i pese de vârsta înaintată și vremea proastă, soțul lui Margaret murise în timp ce zbura cu avionul personal spre Cozumel, chipurile la pescuit. Modelul de douăzeci și cinci de ani care se afla cu el în avion fusese, pesemne, momeala, își spuse ea cu o cruzime necaracteristică și un dezinteres înghețat.

Acele accidente fatale ilustrau elocvent viața de generații în șir a bărbaților din familia Stanhope. Aroganți, nepăsători și chipeși, își trăiseră fiecare zi ca și cum ar fi fost indestructibili și n-ar fi avut de dat socoteală în fața nimănui. Prin urmare, Margaret petrecuse o viață întreagă agățându-se de autocontrolul și demnitatea ei terfelită, în timp ce destrăbălatul său soț toca o avere pe vicii și-și învăța fiii să trăiască întocmai la fel. Anul trecut, în timp ce ea dormea la etaj, el aducea prostituate chiar în acea casă, împărțindu-le cu băieții. Cu toți, mai puțin Justin. Iubitul ei Justin...

Blind, inteligent și sîrguincios, Justin fusese singurul dintre cei trei nepoți ai ei care semăna cu bărbații din ramura dinspre Margaret a familiei, și-l iubise cu toată ființa ei. Iar acum Justin era mort, în timp ce fratele lui, Zachary, era viu și sănătos, sîcîind-o cu vitalitatea lui. Întorcînd capul, îl privi cum urca grăbit treptele de piatră ale verandei, ca răspuns la chemarea ei, iar explozia de ură care-o străbătu la vederea tînărului de optsprezece ani, înalt și brunet, fu aproape insuportabilă. Degetele i se strînseseră pe paharul din mînă și rezistă imboldului de a-l azvîrli spre chipul lui bronzat, de a-l zgîria cu unghiile.

Zachary Benedict Stanhope al III-lea, care fusese botezat după soțul lui Margaret, arăta exact ca tizul lui la aceeași vîrstă, dar nu de-asta îl detesta.

Avea un motiv mult mai întemeiat, iar Zachary știa prea bine care era acela. Peste cîteva minute însă, avea să plătească pentru ceea ce făcuse – nu îndeajuns, desigur. Nu-l putea pedepsi total și-și disprețuia neputința aproape la fel de mult cît îl disprețuia pe el.

Așteptă ca valetul să-i servească un pahar de șampanie, apoi ieși pe verandă.

– Probabil te întrebi de ce am convocat mica reuniune familială de azi, spuse ea.

Zachary o privi într-o tăcere evazivă, de lîngă balustradă, dar Margaret observă un schimb de priviri plictisite și nervos între Alex și Elizabeth, care stăteau la masa de sub umbrelă. Fără îndoială, amândoi erau nerăbdători să

scape de pe verandă pentru a-și regăsi prietenii, adolescenți aidoma lor – tineri amoralți în goană după plăceri, cu caractere slabe, care făceau tot ce li se năzărea fiindcă știau că banii familiei aveau să-i scape de orice consecințe neplăcute.

– Observ că sînteți nerăbdători, continuă Margaret, întorcîndu-se spre cei doi de la masă, așa că voi trece direct la subiect. Sînt sigură că nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte să se gîndească la un fleac ca situația voastră financiară, dar adevărul este că bunicul vostru a fost prea ocupat cu „activitățile lui sociale” și prea convins că era nemuritor ca să vă depună banii în niște conturi solide, după moartea părinților voștri. Prin urmare, în prezent am aveau lui totalmente sub control. În caz că vă întrebați ce înseamnă asta, mă voi grăbi să vă explic totul.

Zîmbind satisfăcută, urmă:

– Atîta timp cît rămîneți amîndoi la școală, vă ameliorați rezultatele și vă comportați într-o manieră pe care să n-o consider inacceptabilă, voi continua să vă plătesc studiile și vă voi lăsa să vă păstrați mașinile scumpe. Punct.

Reacția imediată a lui Elizabeth fu mai degrabă surprinsă decît alarmată.

– Și cum rămîne cu alocația mea și cheltuielile curente, la anul cînd voi începe colegiul?

– Nu vei avea nici un fel de „cheltuieli curente”. Vei locui aici și vei învăța la colegiu, în cursul inferior! Dacă în următorii doi ani te dovedești demnă de încredere, atunci și numai atunci îți voi permite să-ți continui studiile în altă parte.

– La colegiu, în cursul inferior! repetă Elizabeth furioasă. Nu poți vorbi serios!

– Pune-mă la încercare, Elizabeth. Sfidează-mă, și-ai să vezi cum te las fără nici un cent. O dată să mai aud despre bețiile, drogurile și promiscuitatea ta, și n-ai să mai vezi un dolar de la mine.

Aruncînd o privire spre Alexander, adăugă:

– În caz că te îndoiești, e valabil și pentru tine. De asemenea, n-ai să te întorci la *Exeter* în toamnă, ci îți vei termina liceul aici.

– Nu ne poți face asta! explodă Alexander. Bunicul nu ți-ar fi dat voie!

– N-ai nici un drept să ne spui cum să ne trăim viețile! se fîngui Elizabeth.

– Dacă nu îți convine oferta mea, o informă Margaret cu o voce tăioasă ca oțelul, îți sugerez să-ți găsești o slujbă de ospătăriță sau un pește, fiindcă astea sîngurele două cariere pentru care ești pregătită acum.

Le văzu fețele pîlînd și dădu din cap cu satisfacție, după care Alexander întrebă posomorît:

– Și Zack? El are note mari, la *Yale*. Ai să-l obligi și pe el să locuiască aici?

Clipa pe care o așteptase atîta vreme sosise.

– Nu, răspuse Margaret, pe el nu.

Întorcându-se spre Zachary, ca să-l poată privi în față, spuse răstit:

– Ieși afară! Ieși din casa asta și să nu te mai întorci niciodată. Nu vreau să-ți mai văd fața, nici să-ți mai aud numele.

Dacă nu i-ar fi văzut fălcile încleștându-se brusc, ar fi crezut că vorbele ei nu avuseseră nici un efect. Zachary nu ceru explicații, pentru că nu avea nevoie. Ba chiar, se așteptase la așa ceva, din momentul când Margaret îi dăduse ultimatumul surorii lui. Fără cuvinte, se desprinsе de balustradă și întinse mîna spre cheile mașinii, pe care le aruncase pe masă, dar cînd degetele lui le atinseră, vocea lui Margaret sfichiui ca un bici, încremenindu-i mîna:

– Lasă-le! Nu iei decît hainele de pe tine.

Zachary își retrase mîna și-și privi fratele și sora, parcă așteptîndu-se să spună ceva, dar aceștia erau prea cufundați în propria lor nefericire și prea speriați să nu-i împărtășească soarta.

Margaret îi detesta pe cei doi frați mai tineri pentru lașitatea și neloialitatea lor, dar totuși vru să se asigure că nici unuia din ei nu i se trezea mai tîrziu curajul.

– Dacă oricare dintre voi îl caută, sau îi permite să vă contacteze, îi preveni ea, în timp ce Zack se întorcea și pornea spre treptele verandei, dacă măcar mergeți la aceeași petrecere cu el, în casa cuiva, veți avea aceeași soartă, e clar?

Spre nepotul ei care pleca lansă un alt avertisment:

– Zachary, dacă te gîndești să apelezi la mila prietenilor, nu te deranja. *Stanhope Industries* este principala sursă de locuri de muncă din Ridgemont, și-mi aparține în totalitate. Nimeni de-aici nu va dori să te ajute, cu riscul de a-mi stîmni nemulțumirea... și de a rămîne fără slujbă.

Avertismentul ei îl făcu să se întoarcă, pe treapta de jos, și s-o măsoare cu un asemenea dispreț, încît Margaret își dădu seama cu întîrziere că nici nu s-ar fi gîndit să primească mila prietenilor. Dar ceea ce o interesa cel mai mult la expresia lui era emoția pe care i-o zări în ochi înainte de a întoarce capul.

Oare durere se citea acolo? Sau furie? Ori, poate, frică? Spera din toată inima să fie toate trei la un loc.

Furgonul încetini în fața bărbatului care mergea pe marginea șoselei, cu un sacou sport aruncat pe umăr și capul în piept, ca și cum ar fi înfruntat un vînt năprasnic.

– Hei, strigă Charlie Murdock, vrei să te duc undeva?

Doi ochi chihlimbarii se ridicară spre ai lui Charlie și, un moment, tînrul păru complet dezorientat, ca și cum ar fi mers ca un somnambul pe șosea, după

care dădu din cap afirmativ. În timp ce se urca în cabină, Charlie îi observă pantalonii bej scumpi, mocasinii lustruiți, șosetele asortate și tunsoarea elegantă, și presupuse că luase un student care, din cine știe ce motiv, făcea autostopul. Încercînd în intuiția și spiritul său de observație, îl întrebă pe un ton colocvial:

– La ce colegiu studiezi?

Băiatul înghiți în sec, ca și cum ar fi avut un nod în gît, și întoarse capul spre fereastră – dar cînd vorbi, tonul îi era rece și categoric:

– Nu sînt la colegiu.

– Ți s-a stricat mașina, pe-aici pe undeva?

– Nu.

– Ai rude prin zonă?

– Nu am familie.

În pofida tonului său repezit, Charlie, care avea la New York trei fii, băbați în toată firea, simți că băiatul făcea un mare efort de voință ca să-și stăpînească emoțiile. Așteptă cîteva minute, înainte de a-l întreba cum îl cheamă.

– Zack... răspuse el.

Și, după o scurtă ezitare, adăugă:

– ...Benedict.

– Unde te duci?

– Oriunde mergi și dumneata.

– Eu mă duc tocmai pînă pe Coasta de Vest. La Los Angeles.

– Perfect, spuse el pe un ton care descuraja continuarea discuției. Nu contează.

Peste cîteva ore, tînrul vorbi din proprie inițiativă pentru prima dată.

– Ai nevoie de ajutor la descărcatul mașinii cînd ajungi la Los Angeles?

Charlie îl privi pieziș, revizuindu-și rapid primele concluzii despre Zack Benedict. Era îmbrăcat ca un tînr bogat și avea dicția unui bogătaș, dar bogătașul ăsta rămăsese fără bani și fără noroc. Mai era și gata să-și înghită mîndria și să lucreze cu mîinile, ceea ce, pentru Charlie, dovedea un anumit curaj.

– Pari să poți ridica destul de ușor greutăți, spuse el, măsurîndu-i cu privirea trupul musculos. Ai tras la fiare, sau ceva?

– Am făcut box, la... Am făcut box.

La colegiu, completă Charlie în sinea lui. Și, poate pentru că Benedict îi amintea cumva de propriii lui băieți la aceeași vîrstă și încerca să ia viața în piept, sau poate fiindcă simțea că problemele lui Zack Benedict erau destul deperate, se hotări să-i ofere ceva de lucru.

Luind această hotărâre, îi întinse mâna:

– Pe mine mă cheamă Murdock. Charlie Murdock. Nu-ți pot plăti prea mult, dar măcar vei avea ocazia să vezi un platou de filmare de-adevăratelea, când ajungem la Los Angeles. Camionul ăsta-i plin cu recuzită de la *Empire Studios*. Am un contract de transport cu ei, și acolo mergem.

Indiferența mohorâtă a lui Benedict față de această informație spori cumva convingerea lui Charlie că pasagerul său nu numai că era falit, dar probabil că nici n-avea idee cum să-și rezolve problema în viitorul apropiat.

– Dacă lucrezi bine, poate-ți pun o vorbă la biroul de angajări de la *Empire*... adică, dacă nu te deranjează să dai cu mătura, sau să pui spinarea la treabă.

Pasagerul său întoarse capul spre fereastră, privind din nou în întuneric. Tocmai când Charlie își revăzuse opinia dinainte, conchizînd că de fapt Benedict se considera prea bun pentru munca de jos, tînărul vorbi cu un glas răgușit de ușurare și recunoștință jenată:

–Mulțumesc.

Capitolul 1

1978

– Sînt doamna Borowski, de la instituția *LaSalle Foster Care*, anunță femeia între două vîrste, în timp ce păsea pe covorul oriental spre recepționeră, cu o pungă de cumpărături de la *Woolworth's* pe braț. Arătînd spre fetița de unsprezece ani care o urma, adăugă rece: iar asta-i Julie Smith. A venit la doctorița Theresa Wilmer. Am să revin s-o iau după ce-mi termin cumpărăturile.

Recepționera îi zîmbi fetiței:

– Doamna doctor te va primi imediat. Pînă atunci, stai jos acolo și completează cît poți din formularul ăsta. Am uitat să ți-l dau data trecută cînd ai fost aici.

Jenată de blugii jerpeliți și geaca jengoasă, Julie se uită stînjenită prin eleganta sală de așteptare cu bibelouri de porțelan pe o măsuță de cafea antică și sculpturi valoroase de bronz pe socluri de marmură. Ocolind masa cu ornamentele ei fragile, se îndreptă spre un fotoliu de lîngă un acvariu uriaș unde înotau alene pești aurii exotici, printre algele ca o dantelă verde. În spatele ei, doamna Borowski o preveni pe recepționeră:

– Julie o să fure orice nu-i bătut în cuie. E șmecheră și iute, așa că n-ar strica să stați cu ochii pe ea.

Umilită și furioasă, Julie se cocoșă în fotoliu, apoi își întinse picioarele înainte, încercînd să pară cît mai plictisită și neafectată de oribilele comentarii ale doamnei Borowski. După un moment, își schimbă poziția și privi cu groază formularul pe care i-l dăduse recepționera. Deși știa că nu putea descifra cuvintele, făcu totuși o încercare.

Cu o migală chinuitoare, desenă literele J-U-L-I-E S-M-I-T-H în partea de sus a formularului, apoi se opri, neștiind ce să mai adauge.

– S-a-ntîmplat ceva cu creionul, Julie?

Julie înfipse vîrfurile de grafit al creionului în blugi și îl rupse.

– I s-a rupt vîrfurile.

– Uite altul...

– Azi mă doare mîna, minți ea, sărînd în picioare. Nu-mi vine să scriu. Și am nevoie pînă la toaletă. Unde e?

– Chiar lângă lift. Doamna doctor Wilmer va fi gata imediat să te primească. Nu întârzia prea mult.

– N-am să întârzi, răspunse conștiincioasă Julie.

După ce închise ușa în urma ei, se întoarse să vadă numele scris pe ea și studie atentă primele câteva litere, ca să poată recunoaște ușa la întoarcere.

– P... șopti ea, ca să nu uite. S, I...

Satisfăcută, porni pe culoarul lung, mochetat, în capăt coti la stînga, apoi la dreapta, pe lângă țîșnitoare, dar cînd ajunse, în sfîrșit, la lifturi, descoperi că acolo erau două uși cu cuvinte pe ele. Pe nici una nu scria BĂIEȚI sau FETE – două cuvinte pe care știa să le recunoască – și nici nu aveau desenele acelea cu un bărbat și o femeie făcuți din bețe. Cu multă prudență, întredeschise una dintre uși și aruncă o privire înăuntru. Se retrase grăbită cînd zări toaletele acelea ciudate de pe perete, căci mai știa un lucru pe care se îndoia că celelalte fete îl aflaseră: bărbații foloseau niște toalete sucite. Deschise ușa cealaltă și intră în toaleta potrivită.

Conștientă că timpul trecea, după ce termină reveni repede pe același drum, pînă în zona unde ar fi trebuit să fie cabinetul doctoriței Wilmer, iar acolo începu să studieze cu multă căznă numele de pe uși. Numele doctoriței Wilmer începea cu P-S-I. Văzu un P-W-T pe o ușă, își spuse că reținuse greșit literele și o deschise repede. O femeie necunoscută, căruntă, ridică privirea de la mașina de scris.

– Da?

– Mă iertați, am greșit camera, mormăi Julie, roșind. Știți unde e cabinetul doctoriței Wilmer?

– Doctorița Wilmer?

– Da, știți... Wilmer... începe cu „Psi”!

– „Psi”... A, vrei să spui, „Psihologie”! Camera două mii cinci sute saisprezece, mai încolo pe hol.

În mod normal, Julie s-ar fi prefăcut că înțelegea și ar fi continuat să caute, dar era prea îngrijorată să nu întârzie, așa că ceru mai mult:

– Vreți vă rog să-mi spuneți pe cifre?

– Poftim?

– Numărul! insistă ea disperată. Spuneți-mi-l pe cifre – așa: trei – șase – nouă – patru – doi... Așa să mi-l spuneți.

Femeia se uită la ea ca la o idioată, cum Julie și știa că era, dar nu putea suporta să observe și alții. După un oftat iritat, îi spuse:

– Doctorița Wilmer e la doi – cinci – unu – șase.

– Doi... cinci... unu... șase... repetă Julie.

– A patra ușă pe stînga, adăugă femeia.

– De ce nu spuneți așa?! strigă Julie frustrată.

Cînd intră, recepționera doctoriței Wilmer ridică privirea.

– Te-ai rătăcit, Julie?

– Cine, eu? Aiurea! minți Julie scuturînd din capul ei cu păr buclat, în timp ce se întorcea la fotoliu.

Fără să știe că era observată printr-o oglindă care părea obișnuită, privi atentă în acvariul de alături. Primul lucru pe care-l observă fu că unul dintre peștii cei frumoși murise, iar alții doi înotau în jurul lui ca și cum ar fi vrut să-l mănînce. Bătu cu degetul în geam ca să-i alunge, dar peste un moment reveniră.

– Un pește de-aici a murit, îi spuse ea recepționerei. Pot să vi-l scot.

– O să-l ia cei de la curățenie, diseară, dar îți mulțumesc că te-ai oferit.

Julie își stăpîni protestul la adresa acelei cruzimi inutile față de peștele mort. Nu era normal ca peștele acela atît de frumos și neajutorat să rămînă acolo. De fiecare dată cînd ceilalți doi se întorceau să-și împingă cu boturile tovarășul mort, Julie se uita pe furiș la recepționeră, ca să se asigure că n-o privea, apoi bătea în sticlă ca să-i sperie.

La cîțiva pași, în cabinetul ei din cealaltă parte a oglinzii cu geam unidirecțional, doctorița Theresa Wilmer urmărea toată scena, cu ochii luminați de un zîmbet complice la vederea galantei încercări a Juliei de a proteja un pește mort în timp ce față de recepționeră se prefăcea indiferentă. Aruncînd o privire spre omul de lîngă ea, un alt psihiatru care începuse recent să-și sacrifice timpul pentru proiectul ei special, doctorița Wilmer spuse pe un ton răutăcios:

– Uite-o, „Julie cea groaznică”, teroarea preadolescentină pe care niște tîmpiți de la oficialitățile de adopție au decretat-o nu numai „handicapată la învățătură”, ci și neguvernabilă, cu influență proastă asupra celorlalți și „un element destinat delincvenței juvenile”. Știi, continuă ea cu admirație amuzată, că a organizat o grevă a foamei la *LaSalle*? A convins patruzeci și cinci de copii, în majoritate mai mari ca ea, să ceară mîncare mai bună.

Doctorul John Frazier privi prin oglinda unidirecțională, spre fetiță.

– Cred c-a făcut-o fiindcă avea o nevoie subconștientă de a sfida autoritățile statului, nu?

– Nu, replică sec doctorița Wilmer, avea o nevoie foarte conștientă de mîncare mai bună. Mîncarea de la *LaSalle* e hrînitore, dar nu are nici un gust. Am încercat-o și eu.

Frazier își privi surprins asociata.

– Și furțișagurile? Problema asta n-o poți ignora atît de ușor.

Rezemîndu-se cu umărul de perete, Theresa Wilmer arătă cu capul spre fetița din sala de așteptare și spuse zîmbind:

– Ai auzit vreodată de Robin Hood?

– Sigur c-am auzit. De ce?

– Fiindcă ai în față o versiune adolescentină a lui Robin Hood în zilele noastre. Julie îți poate șterpeli dinții de aur din gură fără să te prinzi, atît e de iute de mîna.

– Nu prea cred că asta e o recomandare ca s-o trimiți să locuiască la niște veri din Texas care nu bănuiesc nimic, cum înțeleg că ai de gînd să faci.

Doctorița Wilmer ridică din umeri.

– Julie fură alimente, îmbrăcămintă sau jucării, dar nu păstrează nimic pentru ea. Le dă prada copiilor mai mici de la *LaSalle*.

– Ești sigură?

– Sînt absolut convinsă. M-am interesat.

Un zîmbet ezitant arcui buzele lui John Frazier, în timp ce o studia pe fetiță.

– Arată mai degrabă ca Peter Pan decît ca Robin Hood. Nu-i deloc așa cum m-am așteptat, după ce i-am citit dosarul.

– Și pe mine m-a surprins, recunosc doctorița Wilmer.

Conform dosarului Juliei, directoarea *Instituției de Adopțiuni LaSalle*, unde locuia acum, o declarase „o problemă disciplinară cu predilecție spre vagabondaj, tulburarea liniștii publice, hoție și frecventarea unui anturaj masculin dubios”. După toate comentariile nefavorabile din dosar, doctorița Wilmer se așteptase ca Julie Smith să fie o fată agresivă și înrăită, a cărei asociere continuă cu băieții tineri indica probabil o dezvoltare precoce și chiar o activitate sexuală prematură.

Din acest motiv, aproape o privise cu gura căscată cu două luni în urmă, cînd Julie intrase în cabinetul ei, arătînd ca o zînișoară în blugi murdari și cămașă ruptă, cu părul buclat, tuns scurt. În locul începutului de femeie fatală la care se așteptase doctorița Wilmer, Julie Smith avea o față de puștoaică nevinovată pe care o domina o pereche de ochi enormi cu gene dese, în culoarea surprinzătoare a panselor albastre.

În contrast cu fața aceea picantă și ochii de o inocență înșelătoare, avea un teribilism băiețesc vizibil în felul de a sta în fața biroului, cu bărbia repezită înainte și mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Theresa fusese captivată de la prima întîlnire, dar era fascinată de Julie încă dinainte – aproape din clipa cînd deschisese dosarul, acasă, într-o seară, și începuse să-i citească răspunsurile la seria de teste care făceau parte din procesul de evaluare elaborat recent de ea însăși. Cînd termină, Theresa avea

o imagine clară a felului cum funcționa mintea fetei, ca și despre profunzimea suferinței ei și despre detaliile situației: abandonată de părinții naturali și respinsă de două cupluri adoptive, Julie fusese nevoită să copilărească în mahalalele din Chicago, într-o succesiune de cămine supra-aglomerate. Prin urmare, pe tot parcursul vieții, singura ei sursă de căldură umană și sprijin real fuseseră colegii – copii nespălați și neîngrijiți ca ea, pe care-i considera filosofici „de soiul ei”, copii care o învățaseră să șterpelească bunuri din magazine și, mai tîrziu, să chiulească de la școală împreună cu ei.

Mintea ei ageră și degetele și mai agere o făcuseră să fie atît de pricepută la amîndouă, încît, indiferent cît de des era transferată într-un nou cămin, aproape imediat dobîndea o anumită popularitate și respect printre colegi, astfel încît în cîteva luni un grup de băieți binevoise să-i demonstreze diversele tehnici de spargere a mașinilor și scurtcircuitare a motoarelor – demonstrație care făcuse ca tot grupul să fie arestat de un polițist atent, inclusiv Julie, care nu făcea decît să-i observe.

Ziua aceea marcase prima arestare a Juliei și, cu toate că nu știa, mai însemnase și primul ei „pas înainte” real, căci o adusese în atenția doctoriței Wilmer. După ce fusese – cam pe nedrept – arestată pentru furt de mașini, Julie a fost inclusă în noul program experimental al doctoriței Wilmer, care includea un sistem intensiv de teste psihologice, teste de inteligență, interviuri personale și evaluări efectuate de grupul de psihiatri și psihologi voluntari ai doctoriței Wilmer. Programul era destinat să îndepărteze copiii instituționalizați de viața infracțională. În cazul Juliei, doctorița Wilmer era hotărîtă să facă tocmai acest lucru și toți cei care o cunoșteau știau că, atunci cînd își impunea ceva, reușea. La treizeci și cinci de ani, Theresa Wilmer avea o ținută plăcută și rafinată, un zîmbet blînd și o voință de fier. Pe lîngă impresiionantul ei sortiment de diplome medicale și un arbore genealogic comparabil cu *The Social Register*, mai avea încă alte trei calități: intuiție, compasiune și un devotament total.

Cu fervoarea neobosită a unei adevărate evangheliste, hotărîse să salveze acele neputincioase victime adolescente de sistemul suprapopulat și subfinanțat al adopțiilor și instituționalizărilor. Pentru a-și realiza scopurile, doctorița Wilmer era gata să exploateze fără scrupule orice metode, inclusiv recrutarea sprijinului unor colegi ca John Frazier. În cazul Juliei, apelase chiar și la niște veri îndepărtați, deloc bogați, dar care aveau loc în casă – și, spera, și în inimă – pentru o fetiță cu totul deosebită.

– Vreau să-i arunci o privire, spuse Terry.

Ridică mîna să tragă draperiile peste fereastră, tocmai cînd Julie se ridică dintr-o dată, cu o privire deznădăjduită spre acvariu, și-și cufundă ambele mîini în apă.

– Ce naiba... începu John Frazier.

Apoi privi în tăcere, surprins, cum fata mergea spre recepționeră, cu peștele mort în mâini.

Julie știa că nu trebuia să ude mocheta, dar nu suporta să vadă ceva atât de frumos ca peștele acela, cu înotătoarele lui lungi și unduitoare, mutilat de ceilalți. Neshiind dacă recepționera n-o observase sau pur și simplu o ignora, se apropie de scaunul ei.

– Mă scuzați, izbucni ea cu voce tare, întinzînd mîinile.

Recepționera, care era absorbită de ceea ce scria, tresări nervoasă, se răsuci cu scaunul și scoase un țipăt înăbușit la vederea peștelui ud și lucios ajuns chiar sub nasul ei.

Julie făcu un pas prudent înapoi, dar nu se lăsă.

– E mort, spuse ea cu îndrăzneală, încercînd să-și ascundă mila din voce. Ceilalți îl vor mînca, și nu vreau să văd. E urît. Dacă-mi dați o hîrtie, îl împachetez și puteți să-l puneți în coșul de gunoi.

Revenindu-și din șoc, recepționera își stăpîni cu grijă un zîmbet, deschise sertarul biroului și scoase cîteva șervețele pe care i le dădu fetei.

– Nu vrei să-l iei cu tine și să-l îngropi acasă?

Juliei i-ar fi plăcut, dar i se păru că vocea femeii era amuzată, așa că împachetă repede peștele în șervețele și i-l întinse.

– Nu-s proastă, să știi. Asta-i doar un pește, nu un iepure sau altceva special.

Dincolo de fereastră, Frazier chicoti încet, clătînînd din cap.

– Moare să înmormînteze creștinește peștele, dar mîndria o împiedică să recunoască.

Redevenind serios, adăugă:

– Ce este cu handicapurile ei de învățare? Din cîte-mi amintesc, e doar la nivelul clasei a doua.

Doctorița Wilmer pufni neelegant și luă de pe birou un plic de manila cu rezultatele testelor recente.

Deschizîndu-l, spuse cu un zîmbet:

– Aruncă o privire la rezultatele testelor orale de inteligență, pentru care nu i se cere să citească.

John Frazier se conformă, apoi rîse încet.

– Fata asta are un I.Q. mai mare decît al meu.

– Julie e un copil deosebit din multe puncte de vedere, John. Mi-am dat seama de asta cînd i-am parcurs viața, dar la întîlnirea față-n față m-am convins că e adevărat. E energică, sensibilă, curajoasă și foarte deșteaptă. Pe sub tot

teribilismul ei se ascunde o gingășie rară, o speranță de neînfîrînt și un optimism absurd de care se agață oricît de nemilos i l-ar demola realitatea. Nu-și poate îmbunătăți soarta, așa că s-a devotat subconștient protejării copiilor din căminele pe unde circulă. Fură și minte pentru ei și le organizează greve ale foamei, iar ei o urmează oriunde, ca și cum ar fi flautistul Fermecat. La unsprezece ani, e o lideră înnăscută, dar dacă nu este deviată foarte rapid, unele dintre metodele ei o vor duce la casa de corecție și în cele din urmă la închisoare. Și nici chiar asta nu-i cea mai gravă problemă a ei.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, în ciuda tuturor atributelor ei minunate, respectul de sine al acestei fetei e atât de scăzut, încît aproape că nu există. Pentru că a trecut dintr-o adopție în alta, e convinsă că nu valorează nimic și nu merită să fie iubită. Neshiind să citească la fel de bine ca egalii ei, crede că e complet proastă și nu poate să învețe. Iar cel mai îngrozitor e că a ajuns la un pas de a abandona. E o visătoare, dar se agață de visele ei cu un ultim fir.

– Din curiozitate, de ce n-a adoptat-o nimeni?

Theresa ridică din umeri.

– În majoritatea cazurilor, s-a combinat ghinionul cu momentul neoportun. Conform dosarului ei de la *Departamentul Serviciilor Familiale și pentru Copii*, a fost abandonată într-un gang la doar cîteva ore după naștere. Documentele medicale arată că se născuse prematur, și, din cauza asta și dintr-a stării precare în care a fost dusă la spital, a suferit o serie de complicații pînă la vîrsta de șapte ani, timp în care a fost foarte firavă, și internată de mai multe ori.

Cei de la *Serviciile Familiale* i-au găsit niște părinți adoptivi cînd avea doi ani, dar în toiul procedurilor de adopție cei doi s-au hotărît să divorțeze, și le-au aruncat-o înapoi în brațe. Peste cîteva săptămîni, a fost plasată altui cuplu care fusese examinat cît mai atent posibil, dar s-a îmbolnăvit de pneumonie, iar noua pereche – care pierduse un copil de vîrsta Juliei – s-a prăbușit emoțional și s-a retras din adopție. Pe urmă, a fost dată unei familii adoptive numai cu titlu temporar, dar peste cîteva săptămîni asistenta socială a Juliei s-a accidentat grav și n-a mai revenit la lucru. În continuare, a urmat proverbiale „comedie a erorilor”. Dosarul Juliei a fost rătăcit...

– Ce vorbești?! exclamă neîncrezător Frazier.

– Nu-i judeca prea aspru pe cei de la *Serviciile Familiale*, cum văd că faci. În cea mai mare parte, sînt foarte devotați și conștiincioși, dar oameni sînt și ei. Dacă stai să te gîndești cît de suprasolicitați și prost finanțați sînt, e uluitor că se descurcă așa cum se descurcă. În orice caz, ca să scurtez povestea, părinții

adoptivi aveau casa plină de copii și au presupus că *Serviciile Familiale* nu putuseră găsi o familie pentru Julie, fiindcă nu stătea bine cu sănătatea. Când asistenții și-au dat seama că dosarul se rătăcise, Julie avea cinci ani și trecuse de vârsta optimă pentru majoritatea părinților adoptivi. Mai avea și antecedente de sănătate, iar când era mutată de la un cămin la altul suferea atacuri de astm. A lipsit perioade lungi din clasele întâia și a doua, dar era „o fetiță așa de cuminte”, încât învățătoarele o promovau oricum. Următorii ei părinți adoptivi aveau deja în grijă trei copii handicapați fizic și erau atât de ocupați cu ei, încât n-au observat că Julie nu ținea pasul la școală, mai ales că primea note de trecere. Prin clasa a patra, însă, și-a dat seama chiar ea că nu mai făcea față și a început să se prefacă bolnavă, ca să stea acasă. Când părinții ei adoptivi s-au prins, au insistat să se ducă la școală, așa că Julie a început să chiulească și să se înhaiteze cu copiii de pe stradă. Cum spuneam, e energică, îndrăzneată și ageră – ceilalți au învățat-o să fure din magazine și să nu fie prinsă și acuzată de vagabondaj. În continuare, știi aproape totul: pînă la urmă, a fost trimisă la instituția *LaSalle*, pentru vagabondaj și hoție. Acum cîteva luni, a fost arestată – pe nedrept, cred eu – împreună cu un grup de băieți mai mari care-i arătau cât de bine se pricepeau să scurtcircuiteze motoarele mașinilor ca să le fure.

Cu un rîs înăbușit, Terry încheie:

– Julie nu făcea decît să-i observe fascinată, dar știe cum s-o facă. S-a oferit să-mi demonstreze. Îți imaginezi, fetița asta micuță, cu ochii ei imenși și inocenți, poate să poarte o mașină fără cheie! Totuși, n-ar încerca s-o fure. Cum spuneam, nu ia decît lucruri pe care le pot folosi copiii de la *LaSalle*.

Cu un zîmbet complice, Frazier arată cu capul spre geam.

– Presupun că pot „folosi” un creion roșu, un pix și o mîna de bomboane.

– Poftim?

– În timp ce tu îmi vorbeai, pacienta ta neprețuită a șterpelit toate astea de la recepție.

– Dumnezeule mare! exclamă doctorița Wilmer, nu prea îngrijorată totuși, privind prin fereastră.

– E destul de iute ca să facă scamatorii, adăugă Frazier cu admirație ezitantă. Mai bine s-o aduc aici pînă nu găsește o cale de a scoate acvariul ăla pe ușă. Pariez că puștilor de la *LaSalle* le-ar plăcea la nebunie niște pești tropicali exotici.

Uitîndu-se la ceas, doctorița Wilmer răspunse:

– Mathisonii trebuie să mă sune din Texas, ca să mă anunțe cînd vor fi gata s-o ia în primire. Vreau să-i pot spune Juliei totul cînd va intra aici.

În timp ce vorbea, interfonul de pe birou firii, iar vocea recepționerei spuse:

– Domnul Mathison la telefon, doamnă doctor Wilmer.

– Asta e! replică Terry fericită.

John Frazier își consultă și el ceasul.

– Peste cîteva minute am prima sesiune cu Cara Peterson, spuse el.

Porni spre ușa de legătură cu cabinetul alăturat, apoi se opri cu mîna pe clantă, zîmbind.

– Tocmai mi-a trecut prin minte că sarcinile din programul tău de muncă sînt distribuite îngrozitor de nedrept. Vreau să zic, glumi el, tu lucrezi cu o fată care șterpelește dulciuri și creioane ca să le dea săracilor, în timp ce mie mi-o dai pe Cara Peterson, care a încercat să-și omoare tatăl adoptiv.

– Ție-ți plac provocările, replică Theresa Wilmer, rîzînd.

După ce termină convorbirea, doctorița Wilmer se ridică și porni spre ușă, așteptînd cu nerăbdare surpriza pe care avea să i-o facă domnișoarei Julie Smith.

Capitolul 2

– Julie, spuse ea din ușă, intră, te rog.

După ce Julie închise ușa în urma ei și se apropie, Terry adăugă veselă:

– Perioada ta în programul de testare s-a terminat. Am toate rezultatele gata.

În loc să se așeze, tinăra pacientă se opri în fața biroului, cu picioarele ușor depărtate și mâinile în buzunarele dinapoi ale jeansilor. Ridică din umeri cu nepăsare, dar nu întrebă despre rezultate – pentru că, după cum știa Terry, se temea să audă răspunsurile.

– Testele erau timpite, spuse ea. Tot programul ăsta e o timpenie. Nu puteți spune nimic despre mine numai după niște teste și taclale în birou.

– Am aflat multe despre tine, Julie, în cele câteva luni de când ne cunoaștem. N-ai dorit să-ți o dovedesc, spunându-ți ce am descoperit?

– Nu.

– Te rog, lasă-mă să-ți spun ce cred.

Julie oftă, apoi zîmbi obraznic și spuse:

– Tot o s-o faceți, vreau, nu vreau.

– Ai dreptate, încuviință doctorița Wilmer, stăpînindu-și un zîmbet. Te rog să iei loc.

După ce Julie se trînti pe un scaun din fața biroului, Theresa Wilmer începu calm, dar ferm.

– Am descoperit că, în pofida tuturor faptelor tale îndrăznețe și a bravurii pe care o arăți față de prieteni, adevărul e că ți-e o frică de moarte în fiecare clipă a zilei, Julie. Nu știi cine ești, ce ești, sau ce vei fi. Nu știi nici să citești, nici să scrii, așa că te-ai convins singură că ai fi proastă. Chiulești de la școală fiindcă nu poți ține pasul cu ceilalți copii de vîrsta ta, și te doare îngrozitor cînd rîd de tine în clasă. Te simți neajutorată și prinsă ca într-o capcană, și nu poți suferi sentimentele astea. Știi că ai fost dată în adopție cînd erai mai mică, și mai știi și că mama ta te-a abandonat. Demult, ai hotărît că nici părinții naturali, nici cei adoptivi nu te-au vrut pentru că nu erai „bună de nimic” și nici destul de deșteaptă sau de drăguță. Așa că te tunzi băiețește, refuzi să porți haine pentru fete și furi lucruri – dar tot nu te simți mai fericită. Nimic din ce faci nu

pare să aibă importanță, și asta e adevărata problemă: orice-ai face – doar dacă nu dai de necaz – nu contează pentru nimeni, și te urăști pe tine însăși fiindcă ai vrea să conteze.

Doctorița Wilmer tăcu, așteptînd ca ultimele cuvinte să-și facă efectul, apoi continuă:

– Vrei să fii importantă pentru cineva, Julie. Dacă ai avea o singură dorință, asta ar fi dorința ta.

Julie simți usturimea lacrimilor de umilință, căci atacurile verbale ale doctoriței Wilmer își atinseseră ținta.

– Ați înțeles tocmai pe dos! protestă ea cu aprindere, roșind pînă-n vîrful urechilor. Mă faceți să par o... o... o mironosiță plîngăcioasă! N-am nevoie să mă iubească nimeni, și nici nu vreau! Sînt fericită...

– Nu-i adevărat. Azi ne vom spune una alteia tot adevărul, iar eu încă n-am terminat.

Susținînd privirea fetei, declară cu forță calmă:

– Adevărul e următorul, Julie: în timpul petrecut cu programul ăsta de testare, am descoperit că ești o fetiță curajoasă, minunată și foarte inteligentă.

Zîmbi la vederea expresiei uluite și neconvinse a Juliei, apoi continuă:

– Singurul motiv pentru care încă n-ai învățat să citești și să scrii este că ai lipsit atît de mult de la școală cînd ai fost bolnavă, încît mai tîrziu n-ai mai putut să recuperezi. Asta nu are nimic de-a face cu facultatea ta de a învăța, pe care tu o numești „deșteptăciune”, iar noi o numim „inteligentă”. Ca să recuperezi, nu e nevoie decît să-ți dea cineva o mînă de ajutor, un timp. Și acum, pe lîngă că ești deșteaptă, schimbă ea subiectul, mai ai și o nevoie absolut normală și firească de a fi iubită pentru ceea ce ești. Ești foarte sensibilă, și de aceea te simți rănită ușor. Tot de aceea, nu-ți place să vezi alți copii răniți și te străduiești atît de mult să-i faci fericiți, spunîndu-le povești și furînd lucruri pentru ei. Știu că nu vrei să fii sensibilă, dar crede-mă, e una dintre cele mai valoroase calități ale tale. Iar acum, nu mai trebuie decît să te plasăm într-un mediu care te va ajuta să devii tinăra femeie care poți fi cîndva...

Julie pâlî, căci cuvintele „să te plasăm într-un mediu” sugerau o instituție – poate o închisoare.

– Îi cunosc pe părinții adoptivi ideali pentru tine – James și Mary Mathison. Doamna Mathison a fost profesoară, și dorește să te ajute să-ți recuperezi învățătura. Reverendul Mathison e pastor...

Julie sări de pe scaun ca friptă.

– Un predicator! izbucni ea, amintindu-și prelegerile sonore despre osînda la focurile iadului pe care le auzise de-atîtea ori la biserică. Nu, mulțumesc, mai bine mă duc la pîrnaie!